

סיור מקדים לפעולת חבלה בסיני מזכרונותיו של אמנון לב

זמן מה לאחר הפעולה בראס אל-ביידה אספו אותנו, ששה חבר'ה מיוצאי הפלי"ם, לספינת משמר לשעבר של המשטרה הבריטית, והמשימה הייתה לרדת לדרום הארץ, מעבר לרצועת עזה, ושם לערוך סיור ואיתור מקום מתאים לנחיתת חבלנים שיבצעו פיצוץ גשר כדי לעצור את הצבא המצרי בדרכו לפלוש לארץ.

הגענו למקום וירדנו מהספינה לסירת ברזנט מתקפלת אשר מיד התמלאה במים. המפקדים פנו אלינו ובקשו שני מתנדבים שירדו בשחייה לחוף. דן אמפר ואני, שנינו מכפר ויתקין, התנדבנו וירדנו לשחות. לי, בתור גדול יותר, שמו על הגב מכשיר קשר מ.ק.20 ששקל 20 ק"ג, וכדי לשאת אותו במים קשרו לגופי חגורת הצלה גדולה. השחייה עם הגלים הייתה קלה ועברה בסדר, ולאחר הסיור שבו קבענו את המקום המתאים לנחיתה התחלנו לחזור. ואז התחילו הצרות.

כדי לשחות נגד גלי חוף חזקים חייבים לצלול לתוך הגל. אבל אני, בגלל חגורת ההצלה, לא יכולתי לצלול, ולאחר מאמצים רבים התחלתי לאבד כוחות. הפקודה שניתנה לנו בספינה שלא להשאיר חפצים "כתזכורת", כלומר שלא להוריד מהגוף שום סימן, גברה אצלי אפילו על חוסר הכוחות והיכולת להמשיך. עברו דקות ארוכות, ופתאום תפח לי חברי הטוב דן ואמר: "אמנון, יש 'שטיל', נצל אותו". כלומר, יש שקט קצר בין התקפה אחת של גלי חוף לשנייה. כך עברנו את גלי החוף, אבל לרוע המזל ספינתנו לא נשארה במקומה, ובגלל חששה מאור היום, התרחקה לכדי למעלה מקילומטר. הגעתי לספינה כמעט ללא הכרה, וללא כל אפשרות לעלות בכוחות עצמי לסיפון. לבסוף העלו אותי, וחזרנו לחיפה.

לאחר זמן לא רב הפליגו חבלנים בספינה, הגיעו למקום המסומן, אך פחדו לרדת והפעולה בוטלה. המקרה הזה האיץ בי את הרצון לעזוב את היחידה, ולעבור לגדוד השריון 89 שהקים בבן שמן משה דיין.